

ԱՆԳԼԻԱՅԻ ԳՐՈՂ ՈՒ ՀԱՅ ԳՐՈՂ

Ամպուլազ հասնելուս հետեւեալ օրը տանտիրուհիս, ըստ օրինի, տպուած ցուցակ-հարցարանը ներկայացուց ինձի, որպէսզի լեցնեմ:

Նշանակեցի անունս, մականունս, ծննդավայրս, ծննդեան թուականս, ազգութիւնս, զբաղումս, ինքնութեան թուղթի թիւս, փարիզեան հասցէս եւայլն:

Տանտիրուհիս, որ գլխուս վերեւ կեցած էր, աչք մը նետելէ վերջ բացագանչեց.

-Բայց, պարոն, գրո՞ղ էք դուք...

-Այո՛, տիկին, գրող եմ:

-Ի՞նչ կ'ըսէք... ուրեմն, ահագին դրամ կը շահիք...

-Գրող եմ, սակայն հայերէն գրող: Ֆրանսացի գրողներն են, որ հիմա լաւ կը շահին:

Համոզուեցայ, որ տանտիրուհին տարիամոզել անկարելի է: Ան զիս հարուստի տեղ դնել սկսած էր: Որպէսզի այլապէս ջրեմ իր համոզումը, ըսի.

-Աւա՛ղ, տիկին, ես աննշան, ես անտաղանդ, ես խեղճ գրող մըն եմ:

-Օ՛, վստահ եղէք, մէկ-երկու տարիէն դուք ալ նշանաւոր, տաղանդաւոր ու հարուստ պիտի ըլլաք: Ի՞նչ լաւ գործ, ի՞նչ լաւ գործ: Գիտե՞ք, պարոն, իմ վարձակալներուս մէջ ուրիշ գրող մըն ալ կայ: Անգլիացի մըն է, իր սիրուհիին հետ: Առաջին առթիւ ձեզի կը ներկայացնեմ: Առատածեռն, քաղաքավար, շատ ազնիւ երիտասարդ մըն է: Շատ գոհ պիտի ըլլայ:

-Իսկ ես շատ գոհ կ'ըլլամ, եթէ չներկայացնէք զիս:

-Բայց ինչո՞ւ, պարոն, ի՞նչ պատճառով:

-Անպատճառ ան մեծ գրող մըն է, նշանաւոր, մեծ գումարներ շահող մանաւանդ: Ես պիտի ամջնամ իրեն հետ խօսելու: Ատկէ զատ անիկա անպատճառ զարգացած անձ մըն է, միջնդեռ ես հասարակ տգետին մէկն եմ: Կայ տակաւին ուրիշ պարագայ մը. ես անգլերէն ալ չեմ գիտեր:

-Ան ֆրանսերէն բաւական կը խօսի: Պիտի ներկայացնեմ: